

Lilac

SOJOGEUM เซียน

bluebell แบล

XOXO จอด

열혈
Fever 4
ฟีเวอร์

열혈 Fever 4 피워อร์

SOJOGUEUM

세연

bluebell

벨

Lilac

115014 도서가게서

คำนำสำนักพิมพ์

แม้คำสาปจะสูญสลาย ตัวร้ายได้พบจุดจบที่สาสม และชาวอนกับมยองฮาได้กลับมาอยู่ด้วยกันแล้ว แต่บาดแผลจากเรื่องราวในอดีตยังคงฝังลึกถึงวิญญาณของคนทั้งคู่ ตั้งอาการข้างเคียงหลังการป่วยไข้อย่างยาวนาน ทั้งลูกน้อยผู้เป็นทั้งพยานรักและพยานอาถรรพ์กำลังจะเกิดมาลืมนาดูโลกอีกด้วย

พวกเขาทั้งสองจะเลือกก้าวไปข้างหน้าอย่างไรเพื่อเยียวยาจิตใจซึ่งกันและกัน ในพระราชวังอันกว้างใหญ่และซับซ้อน พวกเขาจะค้นพบความสุขที่แท้จริงได้หรือไม่ พบบทสรุปที่เต็มอ้อมไปด้วยความรักหวานล้ำ รสเค็มของน้ำตา รสขมปร่าของความทุกข์ สายสัมพันธ์อันอบอุ่นและความกลมกล่อมของชีวิตได้ใน *Fever* เล่มสุดท้ายนี้

ด้วยรัก

Lilac

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)
- Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)
- Mpreg (ผู้ชายท้องได้)
- Torture (การทรมาน)
- Violence (ความรุนแรง)

บทพิเศษที่ 5

“ขอบคุณรี ขอขอบคุณเรื่องอะไรกัน”

ชาฮวอนพึมพำด้วยน้ำเสียงขุ่นเคืองพลางประคองมยองฮาให้ลุกขึ้น ฝ่ามือใหญ่กอบกุ่มสองแก้มแดงระเรื่อเพื่อถ่ายทอดความอบอุ่น เมื่อก่อน ร่างกายของชาฮวอนมักจะเย็นกว่ามยองฮา ทว่าตอนนี้กลับตรงกันข้าม มยองฮาเรียกคนตรงหน้าทั้งที่แก้มยังถูกบีบขู่บีบ

“ฝ่าบาท กระหม่อมมาลงนีก ๆ ดูแล้ว”

“หืม?”

“กระหม่อมเป็นบุรุษใช่หรือไม่พะย่ะค่ะ”

“ใช่สิ เรื่องนั้นข้าก็รู้”

“เช่นนั้นยอมให้ลูกเรียกแม่ไม่ได้นี่พะย่ะค่ะ”

ชาฮวอนเริ่มร้อนรุ่มในอกขึ้นทีละน้อยว่ามยองฮาตั้งใจจะพูดสิ่งใด มยองฮามีพรสวรรค์ในการถามเรื่องแปลก ๆ ให้ชาฮวอนต้องปวดเคียร เวียนเกล้าอย่างคาดไม่ถึงอยู่เสมอเลยทีเดียว

“เพราะฉะนั้น กระหม่อมจึงคิดว่าให้เขาเรียกกระหม่อมว่าพี่ชาย ดีหรือไม่พะย่ะค่ะ”

มยองฮาเอ่ยด้วยนัยน์ตาเป็นประกาย ทว่าชาฮวอนกลับอ้าปากค้าง น้อย ๆ

“หา? ค่ะ...ใครเป็นพี่ชายนะ”

ชาฮวอนทำปากพะงาบ ๆ ก่อนจะหุบลง คิ้วพลันขมวดมุ่น เขาจับมือมยองฮามากุมไว้แล้วพาเดินอ้อมสวนหลังตำหนักยอนฮืออย่างค่อยเป็นค่อยไป

ลานฝึกซ้อมอยู่แค่ด้านหลัง ชาฮวอนจึงยังอยู่ในชุดต่อสู้ มยองฮาลืมคำพูดของตนเองไปสิ้น สายตาไล่มองเครื่องแต่งกายบนเรือนร่างสูงเพรียวองอาจของชาฮวอน บนชุดมีลายมังกรน่ามองก็จริง แต่ที่น่ามองที่สุดคงจะเป็นคนที่สวมมันนี่ละ

ทั้งคู่ต่างจมอยู่ในความคิดของตนเองครู่ใหญ่ ชาฮวอนหยุดยืนหนึ่งขณะหันหน้าเข้าหามยองฮา ก่อนจะค่อย ๆ พุดเน้นย้ำชัดถ้อยชัดคำ

“มยองฮา”

“พะยะค่ะ”

“ถ้าให้ลูกเรียกเจ้าว่าพี่ชาย ข้าก็จะเหมือนมีสัมพันธต้องห้ามกับลูกชายนะสิ มยองฮา”

“อ้อ...”

“ต่อไปให้เจ้าจะให้เขาเรียกเจ้าว่าพี่หรือพ่อ ย่อมเห็นได้ชัดอยู่แล้วว่าข้าต้องการเจ้าในเชิงขู้สาว เพราะฉะนั้นไม่ได้เด็ดขาด อย่าเอาคำเช่นนั้นมาแก่ง้งข้าอีกเลย”

มยองฮาซึ่งไม่แตกฉานเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวมักจะคิดแยกกันระหว่างลูกกับตน และลูกกับชาฮวอนอยู่เช่นนี้ ครั้นเห็นสีหน้าที่เหมือนจะเพ่งเข้าใจ ชาฮวอนจึงยิ้มออกมาทั้งที่ยังหน้านิ่วคิ้วขมวด

“เจ้าช่างมีพรสวรรค์ในการทำให้ข้าตื่นตระหนกเสียจริง บางทีคนที่มพรสวรรค์เช่นนี้ เหนือฟ้าได้หล้าเห็นทีจะมีแค่เจ้านี่ละ”

นิ้วของพวกเขาสอดประสานเข้าหากันขณะก้าวอย่างเข้าไปในสวนหลังตำหนักซึ่งเต็มไปด้วยบรรยากาศของสารทฤดู ก่อนที่มยองฮาจะค่อย ๆ เอ่ยอย่างระมัดระวัง

“กระหม่อมขอโทษนะพะยะค่ะ”

“ไม่เป็นไรหรอก ข้าชอบ ตลกดี”

ชาฮวอนโน้มหน้าไปถูไถริมฝีปากกับใบหูคนข้าง ๆ เสียงครางแผ่วพลันดังขึ้นให้ได้ยิน เขาจึงถามต่อด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

“เราเข้าไปด้านในกันดีหรือไม่”

ใบหูของมยองฮาพลันขึ้นสีแดงก่ำด้วยเหตุผลอื่นที่ไม่ใช่เพราะอากาศหนาว ขนอ่อนหลังต้นคอตั้งชัน มยองฮาเลือกจะบีบมือชาฮวอนแน่นๆ แทนคำตอบ

ประตูถูกเปิดและปิดลงอย่างรวดเร็ว แรงปิดอันหนักหน่วงนั้นถึงกับทำให้กรอบประตูสั่นสะเทือน ทว่าไม่มีผู้ใดคิดจะใส่ใจ

ชุดต่อสู้ข้างมีปมผ้ามัดตรงนั้นตรงนี้มากมายเหลือเกิน ชาฮวอนสลับพลางแหวกอกเสื้อออก มยองฮาช่วยจับปมผ้ามัดทางแกวของชาฮวอนด้วยมืออันสั่นระริก ทั้งที่อยากจะเริ่มแบบค่อยเป็นค่อยไป แต่ร่างกายมยองฮาช่างหอมหวานเกินห้ามใจ

ชาฮวอนปลดปมผ้าผูกเสื้อของอีกฝ่ายเพียงครั้งเดียวเพื่อไม่ให้มยองฮาหนาว ทางแกวที่กำลังจะถอดก็เปลี่ยนใจไม่ถอดกะทันหัน สภาพถอดครึ่งๆ กลางๆ ยิ่งทำให้ดูน่าอายกว่าเดิม มยองฮาเกร็งนิ้วจนมือหึ่งงอ

“สงสัยต้องฉีกเสื้อผ้าทิ้งทั้งหมดถึงจะทันใจกระมัง”

ชาฮวอนหัวเราะในลำคอแล้วโยนเสื้อตัวนอกทิ้งอย่างไม่ไยดี เขาไม่มีความกังวลจะมานั่งถอดส่วนที่เหลือแล้ว ครั้นถึงหน้าหนาวจะมีการจุดไฟให้ห้องอุ่นขึ้น ดังนั้นต้องเปลื้องผ้าอยู่ในห้องนี้ละถึงจะสุขสุด ๆ

ชาฮวอนไม่จำเป็นต้องสัมผัสส่วนนั้นเพราะมันตื้นตัวเต็มที่ได้สัปดาห์แล้ว ส่วนกลางกายของมยองฮาก็ผองขึ้นแนบชิดด้วยเช่นกัน เนื่องจากเป็นส่วนที่ไม่ค่อยได้สัมผัสแค่ได้เห็นสีสันของมันก็เสียวสะท้านไปถึงสันหลัง ชาฮวอนสอดมือเข้าไปใต้ต้นขามยองฮาแล้วยกขึ้น

“โอ๊ะ!”

“ข้าจะยกแค่นี้เดี๋ยวนะ”

ชาฮวอนปลอบมยองฮาที่ตกใจกลัวว่าห้องจะถูกกดทับ เขายกขาขึ้นในระดับที่เหมาะสม แล้วจับส่วนอ่อนไหวของทั้งสองแนบเข้าด้วยกัน เมื่อได้ขยับเอวเคลื่อนไหวออกเหมือนกำลังเลื้อยไม้ ความรู้สึกสุขสมพลันเข้าตาโถมจนสมองชาโพลน อยากจะเนื้อติดกันอยู่เช่นนี้ทั้งวันทั้งคืนโดยไม่ทำอะไรทั้งนั้น

แก่นกายของชาฮวอนแข็งแกร่งจนไม่น่าเชื่อว่าเจ้าตัวจะเสื่อมสมรรถภาพเมื่ออยู่กับผู้อื่นได้

ดวงตาและริมฝีปากของมยองฮาอยู่เหนือการควบคุมในช่วงพริบตา ไม่รู้าคิดไปเองหรือไม่ ชาฮวอนรู้สึกว่ำนับวันร่างกายของมยองฮาก็ยิ่งอ่อนไหวมามากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะยามอารมณ์พลุ่งพล่านเช่นนี้ ส่วนกลางกายและยอดต้นจะกลายเป็นสีแดงกำพริ้มกันจนคนมองหลงใหลแทบคลั่ง วันนี้ชาฮวอนก็ไม่อาจเป็นบุคลิกผู้นำที่ย่องเชิดชูอีกครั้งแล้ว

กลีบปากซึ่งถูกกัดอย่างแรงสลับคลายอยู่เรื่อย ๆ เริ่มมีอาการบวมเป่งอย่างเห็นได้ชัด ชาฮวอนโทษว่าเป็นเพราะความหื่นกระหายของตน เขาสอดนิ้วเข้าไประหว่างกลีบปากตึงแล้วลูบไล้มันเบา ๆ

“อย่ากัด กัดนั่นแทน”

ก่อนหน้านี้มยองฮาเคยสูญเสียสตินึกคิดไปกับความหฤหรรษ์จนเผลอกัดริมฝีปากกระทั่งได้เลือดมาแล้ว หลังจากนั้นชาฮวอนจึงมักจะสอดนิ้วเข้าปากไปให้เขากัดแทน แม้ครั้งแรก ๆ มยองฮาจะอดอดและปฏิเสธ แต่เมื่อสติเลือนรางก็กดลงไปจนได้ ยามผจญกับงานราชกิจอันแสนยุ่งเหยิงวุ่นวาย เพราะการกล่าวรายงานที่ไม่น่าเชื่อถือของเหล่าขุนนาง เมื่อชาฮวอนได้มองรอยกัดบนนิ้วพลันทำให้หวนนึกถึงเรื่องลามกหยาบโลนขึ้นมา นับเป็นยากระตุ้นชั้นเลิศเลยทีเดียวได้

“องค์ชาย องค์ชาย...”

ทุกครั้งที่ร่างกายเสียดสี มยองฮาจะเรียกเขาว่าองค์ชายหาใช่ฝ่าบาท ชาฮวอนชอบให้เป็นเช่นนั้น สรรพนามที่บัดนี้ไม่มีผู้ใดเรียกขานอีกแล้ว ทำเอาทั้งร่างสั่นสะท้าน ปลายนิ้ววนวดคลึงด้านในโพรงปากของคนด้านล่าง พร้อมกล่าวโต้ตอบ

“ว่าอย่างไร องค์ชายของเจ้าอยู่นี่แล้ว”

“ร้อนเหลือเกิน กระหม่อมรู้สึกดี...”

อาจเป็นเพราะการกระตุ้นภายนอกให้ความสุขไม่หนักหน่วงเท่าการล้วงล้ำเข้าสู่ภายใน มยองฮาจึงพูดได้ว่ากำลังรู้สึกดี ชาฮวอนออกแรงกระชับต้นขามยองฮาไว้มัน ความตั้งใจที่จะไม่ทิ้งรอยมือเอาไว้ดูเหมือนครั้งนี้

จะล้มเหลวอีกตามเคย

“อะ...ดีพะยะค่ะ อ๊ะ องค์ชาย...อือ จูบกระหม่อมที่ ฮึก”

ภาพที่อีกฝ่ายอ้อนวอนพร้อมยื่นแขนออกมาข้างปลุกเร้าอารมณ์อย่างร้ายกาจ ชาฮวอนทำท่าจะโน้มตัวลง แต่ด้วยเกรงว่าจะไปกดทับท้องของมยองฮา จึงพลิกร่างผอมบางขึ้นคร่อมทับตนเองแทน มยองฮาที่ได้ขึ้นคร่อมบนร่างอีกฝ่ายด้วยท่าทางเก้ ๆ กัง ๆ เบิกตาโพล่งพลางเดินไปมา

“จำวันเก่า ๆ ได้หรือไม่”

ชาฮวอนยิ้มอย่างมีเลศนัยขณะจับบริเวณหัวหน้าของคนด้านบนพร้อมดึงแพนที่มีอยู่ไม่มากนักเบา ๆ มยองฮาถึงกับหดไหล่เกร็งไปทั้งร่าง

“มีแค่ข้าสินะที่รู้ว่าส่วนนั้นของเจ้าสวญเพียงนี้ แต่ก็ต้องไม่มีผู้ใดรู้อยู่แล้วละนะ”

“ฮึก พะยะค่ะ...อะ มันบีบ ฮึก”

ไม่ใช่ท้อง แต่เป็นอย่างอื่นที่ถูกบีบ ชาฮวอนรวบส่วนสำคัญของตนและของมยองฮาไว้เคียงกัน ด้วยขนาดที่ต่างกันมาก ดังนั้นแค่ถูกกำในท่าทางเช่นนี้ก็สร้างแรงบีบอัดได้ไม่น้อยแล้ว ยามนี้มยองฮาคงไม่อาจไปสู่จุดสูงสุดได้หากไม่มีมือหยาบกระด้างจากการยิงธนูและส่วนรักของชาฮวอนมาขยับเขยื้อนไปพร้อมกัน

ฝ่ามือใหญ่บีบคลั้นบนท้ายของมยองฮาด้วยมืออีกข้าง บีบขยำเคล้นคลึงจนคาดการณ์ได้เลยว่าจะต้องขึ้นรอยช้ำอย่างแน่นอน แต่ตอนนี้อารมณ์อยู่เหนือสตินึกคิดโดยสมบูรณ์แล้ว ชาฮวอนขบฟันแน่นจนกรามขึ้นสันนูนขณะจ้องมองทั่วทั้งร่างของคนตรงหน้า ปลายนิ้วขยับช้า ๆ ทันทีที่มันแตะลงบนร่องระหว่างแก้มกัน มยองฮาเผลอขยับเอวไปด้านหน้า ร่างทั้งร่างสั่นระริก

“ฮึก อะ ทำไมไม่เข้ามาเล่าพะยะค่ะ...”

“อยากเสร็จแล้วหรือ มยองฮา”

มยองฮาพยักหน้า เมื่อครู่เขาเกือบจะถึงฝั่งฝันอยู่แล้ว แต่ชาฮวอนกลับบีบรัดเอาไว้จนแน่น ทำให้ตอนนี้รู้สึกทรมานไม่น้อย ระหว่างนั้นก็ใช้มียันท้องคนด้านล่างเพื่อประคองร่างตนเองให้หดยึดขึ้น

ขณะมยองฮาใช้หน้าท้องแข็งเกร่งราวกับก้อนหินทั้งยังมีรอยกล้ำเนื้อ

ชัดเจนประหนึ่งรูปสลักเป็นฐานค้ำยัน ก้านนิ้วที่ไล่ต้อนอยู่ด้านหลังปล้นครูด
ข่วนปากทางเข้าอีกครั้ง คราวนี้ยังผลุบเข้าไปกวาดความถึงผนังด้านในด้วย

“อ๊ะ! มะ...ไม่!”

มยองฮาสายหน้า นิ้วมือกางออกจิกเล็บลงบนหน้าห้องแกร่ง ต้นขา
ที่คอยค้ำยันร่างของมยองฮาทางด้านหลังสั่นเทา กล้ามเนื้อเต็นกระตุกด้วย
ความรู้สึกตื่นตัวสุดขีด

มยองฮาแหงนหน้าขึ้น ดวงตาทริ่ลงครึ่งหนึ่ง แสงแดดอ่อน ๆ ที่
ส่องลอดเข้ามาในห้องทำให้รู้สึกกระตาคายอย่างน่าประหลาด ทั้งที่มีอารมณ์
ร่วมเต็มที่ แต่เพิ่งมาตระหนักได้ว่าพวกเขา กำลังทำเรื่องลามกด้วยกันตอน
กลางวันแสด ๆ ตอนนี่เอง

“ยังสว่างอยู่เลย...”

“สามีภรรยาकिनชั่วตมตอนกลางวันไม่เห็นแปลก จะอายุไปทำไม หืม”

ชาฮวอนหยอกเินอย่างเจ้าเล่ห์พลางเขย่ามยองฮาเบา ๆ ด้วยต้นขา
ร่างผอมบางจึงขยับขึ้นลงคล้ายกำลังสอดประสาน ก้านนิ้วยาวที่วนเวียนอยู่
รอบปากทางชำแรกเข้าไปด้านใน ทำเอาหัวไหล่ของมยองฮายกขึ้นแทบชิดหู

“ข้าอยากชิมมันของเจ้า”

คนตรงหน้าคือชาฮวอนผู้อ่อนโยนไม่ผิดแน่ แต่มยองฮากลับรู้สึก
เหมือนกำลังร่วมรักกับชาฮวอนผู้บ้าคลั่งเมื่ออีกฝ่ายพูดจาหยาบโลนออกมา
ได้หน้าตาเฉยเช่นนี้ มยองฮาสายหน้าขณะจ้องมองชาฮวอนที่กำลังเลีย
ริมฝีปากอย่างหิวกระหาย

“ไม่ไหว องค์กรชาย...ฮึก จะถึงแล้วพะยะค่ะ...”

ชาฮวอนเองก็มาถึงบันไดชั้นสุดท้ายของฝั่งฝันแล้วเช่นกัน แค
มยองฮาขยับสะโพกอย่างเคอะเขินก็ถือเป็นการกระตุ้นขั้นดีแล้ว เขาชันเข่าขึ้น
ให้มยองฮาได้พึงเมื่อเห็นว่าร่างมยองฮาอ่อนปวกเปียกจนทำท่าจะโอนเอนไป
ด้านหลังอยู่เรื่อย ดังนั้นแผ่นอกและทุกสัดส่วนด้านหน้าจึงเปิดโล่งให้เห็นชัด
ถนัดตา

“ฮือ ฮึก”

การเสริจสมที่ถูกเลื่อนออกไปครั้งหนึ่งกลายเป็นคลื่นอารมณ์ลูกใหญ่

ขึ้นที่ถ้ำโถมกลับมา มยองฮาบีบเกร็งต้นขาพลางส่งเสียงครวญคราง ฝ่ามือที่พยายามหาอะไรมาคว้าจับขยี้มต้นขาของชาฮวอนไว้นั่น จากบีบกลายเป็นจิกเล็บเข้าผิวเนื้อด้วยความรู้สึกถูบโหวงที่ได้รับ ชาฮวอนยินดียิ่งกับร่องรอยต่างๆ ที่มยองฮาฝากทิ้งไว้บนร่างกายเขา

พวกเขาถึงฝั่งฝันแทบจะพร้อมกัน น้ำรักจากทั้งสองเจ็งบองอยู่บนหน้าท้องของชาฮวอน มยองฮาที่บัดนี้ร่างทั้งร่างกลายเป็นสีแดงเรื่อหอดมองคนด้านล่างด้วยดวงตาปริบปรอย แววดาเลือนลอยนั้นเอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำงดงามเหลือเกิน แค่นี้เสียของสายตาเช่นนั้นก็ดูเหมือนจะทำให้อะไรๆ ที่เพิ่งสงบกลับมาก็ึกคักอีกรอบแล้ว ชาฮวอนพยายามหักห้ามใจขณะประคองมยองฮาขึ้น

“ทำมากกว่านี้ก็ได้พะย่ะค่ะ...”

น้ำตาคลอขนาดนี้ยังกล้าพูด ชาฮวอนยิ้มบางแล้วส่ายหน้า

“คราวหน้าข้าทำแน่ เจ้านับวันรอได้เลย รู้ไหมว่าข้าต้องหักห้ามใจแทบแย่”

ยังไม่ทันนับก็รู้ว่ามันช่างห่างไกลไร้จุดหมาย ใจจริงมยองฮาอยากจะทำให้สุดทางไปเสียเดี๋ยวนี้ แต่เขาต้องยอมรับว่าเรื่องนั้นอาจจะเกินตัวไปสักหน่อย อีกทั้งลำพังแค่ขยี้มร่างกายขึ้นเหนือเสียดสีกันก็เพียงพอให้ไปถึงฝั่งได้แล้ว

“ฝ่าบาท”

มยองฮาที่มักจะเป็นฝ่ายอารมณ์เย็นลงก่อนเอ่ยเรียกอีกคนด้วยเสียงแผ่วเบา

“อืม”

“เล่าเรื่องนั้นให้กระหม่อมฟังอีกสิพะย่ะค่ะ”

“เรื่องไหน ซือรี”

“พะย่ะค่ะ เรื่องที่ว่าเหตุใดฝ่าบาทถึงตั้งชื่อนั้น และความหมายของชื่อนั้นคืออะไร เล่าให้กระหม่อมฟังอีกทีนะพะย่ะค่ะ”

ชาฮวอนคว้าผ้าห่มมาเช็ดตัวลวก ๆ แล้วประคองมยองฮาลงนอนจากนั้นร่างสูงใหญ่ค่อยพลิกตัวนอนตะแคง เอาแขนทำค้ำศีรษะไว้ ราชกิจของ

วันนี้ยังไม่เสร็จสิ้น ทำให้เขายังต้องออกไปด้านนอกอีกรอบ แต่สำหรับมยองฮา เขาย่อมสละเวลาให้ได้เสมอ

ซาฮวอนเริ่มเล่าเบาๆ รวากับร้องเพลงกล่อมเด็ก น้ำเสียงทุ้มต่ำถามขึ้นว่า “เจ้ายังจำต้นไม้ที่พวกเราเห็นในฝันได้หรือไม่” ไม่ว่าจะฟังอีกกี่ครั้งก็ยังรู้สึกดี มยองฮาพยักหน้าตอบพร้อมกับยกมูมปากขึ้นเป็นรอยยิ้ม

ตัวอย่าง

บทพิเศษที่ 6

กำหนดการที่มียองฮา ต้องเข้าห้องเตรียมคลอดบังเอิญตรงกับช่วง
ฮาซุนพอดิ เป็นช่วงฮาซุนในเดือนอันหนาวเหน็บซึ่งคาบเกี่ยวระหว่างฤดู
ใบไม้ร่วงกับฤดูหนาว

เนื่องจากรู้อยู่แล้วล่วงหน้า ยิ่งใกล้ถึงวันนั้นมียองฮาจึงยิ่งอ่อนไหว
เป็นพิเศษ แต่เขาไม่ใช่คนที่จะแสดงอารมณ์ออกมาให้เห็น ซาฮวอนจึงเป็น
ฝ่ายอารมณ์อ่อนไหวแทนเสียเอง

ด้วยเหตุนี้ระยะนี้ท้องพระโรงจึงคล้ายจะมีลมหนาวเย็นพัดโชย
ทุกคนต่างพากันพิจารณาท่าทีของกันและกัน ทั้งยังประหัดถ้อยประหัดคำ
ราวกับกำลังเดินบนแผ่นน้ำแข็งเปราะบาง ด้วยไม่รู้ว่าความโกรธเกรี้ยวที่เป็น
ดั่งน้ำค้างแข็งในสารทฤดูจะตกลงมาเมื่อใด

“เดี๋ยวก่อนสิ แต่ข้าได้ยินมาว่าเป็นญาติห่าง ๆ ฝ่ายภรรยาของ
โจยักฮยอนไม่ใช่หรือครับ”

“เพราะเช่นนั้น ท่านผู้นั้นถึงลงเอยด้วยการถูกเนรเทศหรือเปล่าละ”

วันนี้อารมณ์ของซาฮวอนยังคงตึงเครียดเป็นอย่างมาก บรรดาขุนนาง
ชั้นสูงจึงค่อยกลับมาหายใจหายคอได้หลังการประชุมจบลง พวกเขาเริ่มหวั
กักระชิบกระซาบพูดคุยหัวข้อเรื่องท่านเจ้าของตำหนักยอนฮีผู้ลึกลับ
ที่นายเหนือหัวของพวกเขาคอยปกป้องประคับประคอง และไม่นานก็จะ
ให้กำเนิดทายาทแล้ว

“ได้ยินมาว่าร่างกายอ่อนแอหรื”

“บิดานางไม่คบหาผู้ใด ช้ายังประหยัดคำพูด คงจะนิสัยเหมือนบิดา
ของตนกระมัง”

“ถ้าหากร่างกายอ่อนแอ แล้ว...”

เจ้ากรมคลังเอ่ยแผ่วเบา ก่อนจะหุบปากจับเมื่อถูกเข้มนมองด้วยสายตา
ทิ่มแทง

ไม่มีผู้ใดไม่รู้ว่เจ้ากรมคลังผู้นี้พยายามผลักดันให้ธิดาของตนได้ขึ้น
เป็นพระมเหสีมากเพียงไหน แม้จะรู้ดี แต่เรื่องมงคลกำลังใกล้เข้ามา ย่อม
ไม่ควรพูดจาพล่อย ๆ ตามอำเภอใจ มิหนำซ้ำกษัตริย์องค์ใหม่เพิ่งขึ้นครอง
บัลลังก์ได้ไม่นาน มหาเสนาบดีฝ่ายซ้ายผู้ยิ่งใหญ่ตกอยู่ในสภาพใดต่างก็รู้
กันดี ดังนั้นมีแต่จะต้องระวังปากระวังคำกันให้มากขึ้นเท่านั้น

เจ้ากรมคลังจึงยิ้มฝืดเฟื่อนพรางตีปากตนเองเบา ๆ

ขณะเดียวกันนั้น คนในข่าวลือที่ว่าร่างกายอ่อนแอจนออกมาด้านนอกไม่ได้
อย่างมยองฮากำลังขบกัดริมฝีปากแห้งแตก มือไม้อ่อนแรงเนื่องจากเมื่อคืน
นอนไม่ค่อยหลับ อีกทั้งหลังจากเคี้ยวสมุนไพรตามที่คามินจงอาทีกสั่งก่อน
เข้าห้องเตรียมคลอดและกลืนลงไป ก็ยังมีอาการเหม่อลอยและไร้เรี่ยวแรง
อย่างเห็น

คืนนี้ต้องเข้าห้องเตรียมคลอดแล้ว น้ากลัวเหลือเกิน มยองฮาดตัว
แน่นพร้อมกับความกังวลที่พุ่งเข้าจูโจมฉับพลัน

ชาฮวอนเลื่อนงานว่าราชกิจทั้งหมดออกไปแล้วรีบรุดเข้าไปยังตำหนัก
ยอนฮึดจุสยาลมหอบ เขาถอดรองเท้าราวกับสะบัดทิ้ง แล้วพุ่งตรงเข้าไปหา
มยองฮาทันที แม่คามินจงอาทีกจะบอกให้เชื่อใจนาง แต่นอกจากมยองฮาแล้ว
ชาฮวอนก็ไม่เชื่อใจผู้ใดทั้งนั้น

ทันทีที่เข้าห้องและเห็นมยองฮากำลังขดตัวคุดคู้ หัวใจของเขาพลัน
ร่วงลงไปใต้ตม

“มยองฮา!”

ครั้นรีบพุ่งเข้าไปดูเพราะนึกว่าอีกฝ่ายกำลังเจ็บปวดตรงไหนสักแห่ง

จึงเห็นว่าร่างของมยองฮากำลังสั้นทึ่มอยู่เล็กน้อย

พริบตาที่ได้ยินเสียงของชาฮวอน มยองฮาก็เงยหน้าขึ้น นัยน์ตาไหวระริก พลังลูปไล่ส่วนต่างๆ บนใบหน้าของชายผู้เป็นที่รักด้วยสายตา ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่า

“กระหม่อมกลัวพะยะค่ะ องค์ชาย”

ไม่ใช่ฝ่าบาท แต่เป็นองค์ชาย แสดงว่ากลัวมากจริง ๆ ชาฮวอนพยายามฝืนยิ้มพลังลูปเนื้อตัวอีกคนไปด้วย

“จะให้ข้าทำอะไรดี ใจจริงแล้วข้าอยากทำแทนเจ้าเสียด้วยซ้ำ”

“ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับลูกเล่าพะยะค่ะ”

ชาฮวอนไม่รู้ว่าจะควระปอบโยนอย่างไร ดังนั้นแทนที่จะปอบใจ เขาจึงเพียงลูบผมของมยองฮากที่ยาวขึ้นกว่าเดิมมากแล้วเบา ๆ

“เจ้ากลับมาจากแม่น้ำข้ามสุปรโลกได้ ยังจะมีอะไรยากไปกว่านั้นอีกเล่า ต่อให้เกิดอะไรขึ้นก็ไม่ใช้ความผิดของเจ้าหรอก อย่าห่วงไปเลย”

“กระหม่อมอยากทำให้ดี”

มยองฮาก็ปอกติ้มก็จะเอาแต่ก้มหน้ากลับเอื้อมมือไปคว้ามือชาฮวอนไว้

“กระหม่อมโง่มาก กระหม่อมไม่เคยพูดคุยกับเขา ไม่เคยทำดี ๆ กับเขาเลยสักครั้ง แต่กระหม่อมก็ยังอยากพบเขาเหลือเกิน”

ชาฮวอนจับมือมยองฮาแน่นแล้วกล่าวช้า ๆ

“เราตั้งชื่อให้เขาแล้ว เขาจะไม่เป็นไร ในเมื่อตั้งชื่อแล้ว ย่อมมีชะตาผูกพันกันอย่างแน่นอน”

เขากอดมยองฮากที่เริ่มหอบหายใจหนักขึ้นไว้แนบอกพลังโยกตัวน้อย ๆ เพื่อปอบโยน

“ไม่เป็นไรนะ มยองฮา หากมีสิ่งใดเกิดขึ้น ข้าก็จะตามเจ้าไป”

เขาเอ่ยประโยคนี้นี้ด้วยความยินดีสุดหัวใจ

ดวงจันทร์เคลื่อนคล้อยสู่กลางนภา ทว่าราตรีนี้ยังคงมืดมิด มยองฮายู่ในห้องทำคลอด เดิมทีภษัตริย์ไม่อาจเข้าไปได้ ชาฮวอนจึงได้แต่เดินวนเวียนเป็นหนูติดจั่นอยู่ในห้องข้าง ๆ กันแทน แน่แน่นอนว่ามยองฮารู้เรื่องนี้

คามินจึงอาภักดิ์ด้วยไม้สีดำเข้ามาพาลงส่งยิ้มให้มยองฮา

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าจึงเป็นคามินจึงอาภักดิ์”

ทันทีที่พระจันทร์ขึ้น ร่างกายของมยองฮาพลันหนักอึ้ง เขาสูญเสียประสาทสัมผัสไปแล้ว เด็กหนุ่มจึงต้องตอบด้วยสายตาเท่านั้น

“เพราะพี่สาวคนแรกของข้าถูกเลี้ยงดูมาด้วยถ้วยทองคำ พี่สาวคนที่สองได้ถ้วยทองเหลือง ส่วนข้าได้ถ้วยไม้สีดำ ข้าได้เห็นถ้วยของเจ้าแล้ว มันเป็นถ้วยไม้สีดำเช่นกัน ข้าจะชื่นชอบเด็กเช่นเจ้าจริง ๆ”

พระจันทร์ถูกบดบังทีละน้อยราวกับค่อย ๆ ถูกกลืนกิน จันทรคราสทำให้บรรดานางในที่เป็นเวรยามในคืนนี้หวาดกลัวจนตัวสั่น ในขณะที่คามินจึงอาภักดิ์กลับดูตื่นตัวมีชีวิตชีวา

พริบตาที่พระจันทร์ถูกกลืนกิน ดวงตาของมยองฮาก็ลือกทอดขึ้นด้านบน ก่อนจะปิดลงแล้วจมดิ่งลงสู่ห้วงนิทราอย่างไร้ทางต่อต้าน สมุนไพรมันที่เคี้ยวมานานตามคำสั่งส่งผลให้ทั้งร่างเป็นอัมพาต

คามินจึงอาภักดิ์ตะมือนบนคอมยองฮาเพื่อตรวจดูชีพจร จากนั้นนางค่อยอำปาก จับฟันเขี้ยวอันแหลมคมโยกไปมาจนเกิดเสียงดังคลิก ๆ แล้วฟันก็หลุดร่วง นางวางฟันไว้กลางฝ่ามือแล้วดูไปมา ฟันเขี้ยวอันพลันกลับกลายเป็นมดลื่นเลื้อยเล็ก ๆ

ชาวอนทำตัวลึกลับลึกลนไม่หยุด เนื่องจากมีคำสั่งว่าห้ามแอบมองเข้าไปด้านในเด็ดขาด ต่อให้อยากรู้แค่ไหนก็ต้องห้ามใจเอาไว้ ขึ้นเป็นเช่นนี้ สู้มันเขาไว้เสียเลยยังจะดีกว่า ภาพในอดีตเมื่อตอนที่เขามัดตนเองไว้ในคำคืนอันมืดมิดที่เพิ่งผ่านไปได้ไม่นานหวนย้อนกลับมาในความทรงจำ

คามินจึงอาภักดิ์ส่ายยิ้ม รู้สึกได้ถึงความร้อนรนของชาวอนที่ส่งผ่านมาถึงแม้จะอยู่อีกฟากของประตู จากนั้นนางจึงเริ่มดำเนินการตามที่แฝดสามบอกอย่างชำนาญ

เริ่มจากการผ่าท้องและนำเด็กออกมา เยื่อบาง ๆ ที่ปกคลุมอยู่ทำให้เด็กดูเหมือนอยู่ในไข่ แต่ก็ไม่ใช่เสียทีเดียว เล็บมือนางเปล่งประกายราวกับพลีกลี้อ ดูพิเศษแต่ก็ดูธรรมดา

คามินจึงอาภักดิ์พลิกร่างเด็ก จับข้อเท้าแล้วยกขึ้นมาในสภาพกลับหัว

กลับทาง เยื่อที่ปกคลุมหายไปเมื่อนางใช้มือลูบตัวเด็ก

“โฮ่ ตัวเหียว่น น่าเกลียดจริงเชียว”

เมื่อบอกว่าเด็กแรกคลอดน่าเกลียด พวกผีสาวจะถอยห่างออกไป ดังนั้นคามินจึงอาจกำลังพูดจาล้อเลียนทารกที่น่าเกลียดน่าชัง ดูไม่ได้เช่นนั้น อย่างนี้ไปเรื่อย ๆ

เด็กทารกตัวเล็กจิ๋วถึงขนาดที่แค่จับข้อเท้าก็กำขาทั้งขาได้แล้ว หลังจากจับพลิกหน้าพลิกหลังตรวจสอบดูจึงพบกลีบดอกไม้บนแผ่นหลัง มันไม่ได้ติดมากับร่างกาย ทว่าดูคล้ายปลิวมาจากที่ไหนสักแห่งเสียมากกว่า ทั้งที่เป็นสิ่งซึ่งต้องติดตัวมาตั้งส่วนหนึ่งของร่างกายแต่แรกอยู่แล้ว

คามินจึงอาจก็หยิบกลีบดอกไม้ออกจากแผ่นหลังของทารกแล้วโยนไปด้านหลังประหนึ่งทำพิธีโคซูเร¹

“กินนี้แล้วไล่หัวไปเสีย!”

ทันใดนั้นพลันมีมือโผล่ขึ้นจากพื้น มีोनั่นคว่ำกลีบดอกไม้ไว้แล้ว อันตรธานหายไป เสียงปิดของหลุมที่มีมือยื่นขึ้นมาเหมือนเสียงปิดประตูหนัก ๆ เป็นเสียงที่ทำให้รับรู้ได้ว่าประตูผีถูกปิดลงอย่างสมบูรณ์แล้ว

ขณะนั้นลาวดล่ายกิ่งไม้ที่หลงเหลืออยู่บนแผ่นหลังมยองฮากก็เลื่อนหายไป จนหมดด้วยเช่นกัน แผ่นหลังเนียนสะอาดบ่งบอกได้อย่างดีว่าไม่มีคุณไสยชั่วร้ายใด ๆ เหลือทิ้งไว้อีกต่อไป

คามินจึงอาจก็หยิบขวดน้ำเต้าออกมาจากอกเสื้อ เส้นด้ายที่พันอยู่รอบคอขวดเป็นของที่ได้รับมาจากเทพธิดาทอเสื้อของพระแม่ซอวังโม² นางใช้เส้นด้ายนั้นเย็บผิวเนื้อซึ่งถูกกรีดเป็นรอยแยกด้วยมีดลั่นที่ทำจากฟันเขี้ยวกลืนคาโลहितพลันมลายหาย

นางลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วส่งเสียงเรียกซาฮวอน แต่ต่อให้ไม่เรียกซาฮวอนก็ได้ยินเสียงนั้นจากในหัวอยู่แล้ว คนถูกเรียกลุกพรวด เปิดประตู

¹ การแบ่งอาหารให้ผีด้วยการหยิบอาหารเล็กน้อยแล้วโยนทิ้งออกไปเมื่อรับประทานอาหารในภูเขา หรือทุ่งหญ้า หรือเมื่อทำพิธีทรงเจ้า โดยหมายถึงการอุทิศให้ภูตผีก่อนรับประทานอาหาร

² ซอวังโมหรือซีหวังหมู่ เทวีตามความเชื่อของชาวจีนซึ่งปรากฏมาแต่โบราณกาล ได้รับความนับถือให้เป็นผู้ประทานอายุขัย ทรัพย์สินมบัติ และความสุข

สองบานแล้วรีบรูไปยังห้องที่มยองฮาอยู่ทันที มยองฮายังคงหลับตาพริ้มราวกับกำลังนอนหลับบนฟูกรอง ใบหน้ามีเลือดฝาดเบาบาง ดูสบายเนื้อสบายตัวมากเสียด้วยซ้ำ

คามินจังอาภิกที่กัวกมือเรียกชาฮวอนขยิบตาให้ทีหนึ่ง

“ครานี้เรามาเย็บเงากันเถิด!”

คำพูดของนางประจวบเหมาะกับช่วงเวลาที่พระจันทร์กลับมาเผยตัวตนอีกครั้ง ทันทีที่จุดไฟเชิงเทียน เเงด้าพลันทอดยาวลงด้านหลังอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

นางจับเงาของชาฮวอนและเงาของมยองฮาซึ่งอยู่ในสภาพรุ่งเรืองประกบเข้าด้วยกัน จากนั้นจึงตัดรอยเย็บที่เย็บขึ้นด้วยไม้หวายออก เเงที่อยู่ติดกับข้อเท้าปลิวไสวราวกับจะหลุดลอยไปสู่ปรโลกได้ทุกเมื่อ ทันใดนั้นลมหายใจพลันพวยพุ่งออกจากช่องริมฝีปากของมยองฮา เงาของทั้งสองจะต้องถูกเย็บเข้าด้วยกันก่อนที่ลมหายใจนั้นจะหมดลง

ชาฮวอนรู้สึกเจ็บแปลบเหมือนโดนเข็มทิ่มแทง แม้จะระบุมไม่ได้ว่าเจ็บตรงไหนก็ตาม ความเจ็บปวดจากเข็มร้อนฉ่าประหนึ่งใช้เข็มอั้งไฟทำให้เหงื่อกาฬเริ่มไหลซึม ทว่าสายตาของเขาไม่ละไปจากมยองฮาเลยแม้แต่น้อย

ช่วงเวลาปริบตาเดียวยาวนานดั่งชั่ววินจันรันดร์ คามินจังอาภิกที่ทำพิธีเสร็จสิ้นโดยเสียเหงื่อเพียงหยดเดียวสะบัดมือไปมา

“ฝีมือข้าคงพอเป็นเทพซัมชินได้เลยไซ้ไหมเล่า”

“เสร็จแล้วหรือขอรับ”

ชาฮวอนถามในสภาพเหงื่อชุ่มหน้าผาก คามินจังอาภิกก็ชื่นชมชายหนุ่มที่อดทนไม่ส่งเสียงร้องออกมาอย่างสุดความสามารถแม้จะเจ็บปวดอย่างหนักนางสงทารถที่วางไว้ข้างกายให้ชาฮวอน

“ตักน้ำให้ที เด็กจะได้ร้องให้ออกมา”

“กั้นหรือขอรับ...”

เด็กทารกตัวเล็กจิ๋วขนาดที่ถือด้วยสองมือได้สบาย ๆ ชาฮวอนมองไม่เห็นว่าการจะตักน้ำให้เด็กได้แต่ละล้าละลังจนถูกเอ็ดให้เร่งมือ

“เร็วเข้าสิ!”

เขากัดริมฝีปาก จับเด็กคว่ำลงแล้วตีกัน ทันใดนั้นเด็กทารกที่หลับตา
นิ่งราวกับกำลังนอนหลับก็สะดุ้งร้องไห้จ้า ซาฮวอนผ่นลมหายใจเบา ๆ
ไปกับเสียงเล็กแหลมแหวกอากาศของเด็กน้อย

คามินจังอาทึก็เก็บสิ่งที่ดูคล้ายเกล็ดอันเล็ก ๆ ซึ่งกระเด็นออกมาพร้อมกับ
เสียงร้องไห้ครั้งแรกใส่กระเป๋ มันคือสิ่งอัปมงคลและความโชคร้ายต่าง ๆ
ที่ทารกกลืนกินเข้าไปขณะร่วมเพศชิวชะตากรรมกับมยองฮามาจนถึงเดี๋ยวนี้
นางกำลังสะสมสิ่งเหล่านี้เพื่อที่ภายภาคหน้าจะได้ใช้มันคืนสนองเหล่าผู้ที่กระทำ
สิ่งชั่วร้าย

แม้ี่จะเป็นเรื่องโง่เขลาที่ยุ่งยากและเหน็ดเหนื่อย แต่ในเมื่อของ
ตอบแทนค่อนข้างน่าพึงพอใจ คามินจังอาทึที่กำลังอารมณ์ดีจึงหันไปออก
คำสั่งกับซาฮวอนอย่างนุ่มนวล

“ที่นี่เจ้าก็ปลูกมยองฮาได้แล้วละ”

ซาฮวอนถามกลับอย่างลนลาน

“ปลูกอย่างไร...”

“ไปเรียกอยู่ข้างกายเขาสิ ก่อนหน้านี่ก็เคยทำแล้วไม่ใช่หรือ หากเขา
ได้ยินเสียงเจ้า ย่อมกลับมาอย่างแน่นอน”

ซาฮวอนห่อพันเด็กทารกไว้ด้วยผ้าอ้อมที่เตรียมไว้ข้าง ๆ ท่าทางดู
เก๋ ๆ กัง ๆ ปลายนิ้วสั่นระริก เพราะร่างกายนี้ช่างเล็กจ๋วเสียจนดูราวกับ
จะแตกหักถ้าจับแรงไป

เขาอุ้มเด็กในห่อผ้าแล้วโน้มตัวลงข้างศีรษะมยองฮา ก้มลงในระดับ
สายตาพร้อมส่งเสียงเรียก

“มยองฮา”

คามินจังอาทึเขย่ากระเป๋ที่บรรจุของไว้เต็มเปี่ยมแล้วออกจากห้องไป

บริเวณหน้าประตูห้องทำคลอด บรรดาซังกุงกำลังนอนกองรวมกัน
เมื่อได้ยินเสียงปรบมือ พวกนางจึงค่อย ๆ ปรี๊ดตี่ขึ้น

ภาพหญิงชราใช้ไม้เท้ายันเดินโขยกเขยกพลันปรากฏให้เห็นก่อนจะ
เลือนหายไป ทุกครั้งที่คามินจังอาทึเคาะไม้เท้ากระทบลงกับพื้น เส้นทางที่
ถักทอขึ้นจากแสงจะปรากฏรอยแยก เมื่ออ้าออกมากพอ เงาของหญิงชรา

ก็หายกลับไปจากเบื้องหน้าของเหล่าซังกุง

พรึบตานั้นเหล่าซังกุงก็ได้สติกลับคืนมาราวกับเมื่อครู่ถูกกักขังไว้ในหมอกหนา พวกนางปัดกระโปรงแล้วลุกขึ้น ก่อนจะเริ่มเคลื่อนไหวเพื่อปฏิบัติหน้าที่ที่พึงกระทำ นั่นคือการเตรียมน้ำอุ่นและเสื้อผ้าสำหรับเด็กอ่อน

สมองของพวกนางมีภาพที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริงอย่างชัดเจนว่าพวกนางได้ทำคลอดเด็กคนหนึ่งมาแล้วจริง ๆ ด้วยวิธีดังปฤชนทั่วไป

“มยองฮา”

ชาฮวอนเรียกมยองฮาอีกครั้ง รวากับอยู่คนละโลกกับสภาพสับสนอลหม่านภายนอกห้อง

มยองฮาลืมตาขึ้นเหมือนอย่างเคย เขาค่อย ๆ ตื่นขึ้นด้วยความรู้สึกหนักอึ้งที่ไม่รู้สาเหตุ เป็นเพราะเงาที่ขาดรุ่งริ่งได้รับการเย็บติดกับตัวโดยสมบูรณ์ จึงรู้สึกได้ถึงน้ำหนักแปลกใหม่บนร่างกาย

เมื่อขยับศีรษะที่ขยับไม่ค่อยได้นักก็พบว่าชาฮวอนกำลังมองมาที่ตน

“ทักทายเขาลี”

ชาฮวอนเปิดห่อผ้าที่วางไว้ระหว่างตนเองกับมยองฮาออกอย่างระมัดระวัง มยองฮาค่อย ๆ คลี่ยิ้มกว้าง เรียกเด็กน้อยด้วยน้ำเสียงเปี่ยมสุข

“ยินดีที่ได้พบนะ อีคัง”

เด็กน้อยอีคังยิ้มหวาน รวากับจำไม่ได้ว่าเพิ่งร้องไห้ระงอแงก่อนหน้านี้

บทพิเศษที่ 7

ไม่ถึงร้อยวันหลังจากวันคลอด โจ้ยักฮยอนก็เสียชีวิตลง ชาว
การจากไปของเขาเจ็บปวดจนมาไม่ถึงฮันจูเสียด้วยซ้ำ

หนึ่งสัปดาห์ก่อนโจ้ยักฮยอนจะตาย หมอผีจางหายตัวไปจากวังหลวง
แม้กระทั่งกเยซุนที่รู้เรื่องเขาเป็นอย่างดียังมีท่าทีเศร้าสร้อย นางहतหู่อยู่
พักใหญ่ก่อนจะกระโดดข้ามกำแพงวังหายไปอีกคน โดยบอกว่าจะขอไป
สูดอากาศข้างนอกสักหน่อย

ทันทีที่พบหมอผีจางซึ่งไม่มีใครรู้ว่ากำลังเป็นตายร้ายดีที่ไหน ซอบกยูน
ก็ขมวดคิ้วใส่ผู้มาเยือน

“สภาพอย่างกับขอทาน”

“ไม่รู้จักคำว่าละทางโลกหรือยังไงกัน”

หมอผีจางหัวเราะแล้วไอโซลกออกมา ซอบกยูนพยักพยิตคางไป
ด้านหลัง

“ได้เห็นคนสภาพใกล้ตายถึงสองคนนี่ช่างน่าอภิมรย์เสียจริง”

“ไม่ต้องห่วง คนสองคนนั้นไม่มีทางได้ไปสู่ภพภูมิที่ดีหรอก เพราะ
ฉะนั้นความแค้นของเจ้าต้องได้รับการสะสางจนหมดจดทุกเรื่องอย่างแน่นอน”

“เอาเถิด ข้าก็ไม่ได้เกลียดท่านขนาดนั้นหรอกนะ”

หมอผีจางหัวเราะหึ ๆ พร้อมก้าวเข้าบ้านหลังคามุงฟาง

เมื่อผ่านกำแพงที่สร้างขึ้นจากไม้พุ่มหนามและเปิดประตูออก ร่าง
ซีดเขียวอิดโรยของโจยักฮยอนพลันปรากฏให้เห็น หมอผีจางผิวกากหิว
เขาเปิดประตูแล้วใช้นิ้วเจาะกระดากกรูให้เกิดรู

“พลังวิญญาณรุนแรงมากทีเดียว หายใจแทบไม่ออกเลยใช่หรือไม่”

ภายในห้องอัดแน่นไปด้วยภูตผีวิญญาณอยู่เต็มพื้นที่ แว่วเสียง
กลอกลิ้งของลูกตาและลั่นดังขึ้นจากทุกหนทุกแห่ง หมอผีจางยังพอทำเนา
แต่โจยักฮยอนไม่อาจอดทนโดยไม่ให้ประสาทเสียได้อีกแล้ว

“จำได้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร”

โชคคิตีโจยักฮยอนยังพอมีสติอยู่บ้าง หมอผีจางโล่งใจยิ่งนักที่เห็นว่า
อีกฝ่ายเผชิญหน้ากับความหวาดกลัวไร้จุดสิ้นสุดได้ด้วยสติครบถ้วน

โจยักฮยอนกลอกตามองหมอผีจาง ตัวลั่นนังง ดูเหมือนกำลังสับสน
ว่าผู้มาใหม่คือผีหรือคนกันแน่ ส่วนหมอผีจางก็สับสนอยู่เหมือนกันว่าตนเอง
เป็นมนุษย์หรือไม่ นับว่าความคิดของพวกเขาไม่ต่างกันนัก

“ชะ...ช่วย ช่วย...”

“จะขอให้ข้าช่วยรี”

หมอผีจางถามกลับ โจยักฮยอนขยับริมฝีปากแห้งผาก แล้วจู่ ๆ ก็
ส่ายหน้าคล้ายคนเสียสติ จากนั้นค่อยเปลี่ยนเป็นคำพูดวิงวอน

“อะ...ฆ่าข้า ฆ่า...”

“อ้อ จะขอให้ข้าช่วยส่งเจ้าไปสบายนี่เอง”

ความสิ้นหวังของเขาคงมาถึงจุดที่การฆ่าให้ตายถือเป็นความเมตตา
กรุณาอย่างสูงแล้ว หมอผีจางวางมือบนหัวเขา หลับตาลงในท่วงท่าสมาธิ

“เช่นนั้นก็ดี อีกเดี๋ยวเจ้าก็จะได้ตายสมใจ ข้าเองก็มาเพื่อดูสิ่งนั้น
นั่นละ...”

เหล่าภูตผีวิญญาณส่งเสียงหัวเราะรับคำพูดของเขา เป็นเสียงที่ฟังแล้ว
ระคายหูยิ่งนัก

โจยักฮยอนหอบหายใจแรงขณะแนบแผ่นหลังกับพื้น เขาใช้ชีวิตใน
ท่านอนมานานจนแทบจะเป็นแผลกดทับบนหลังแล้ว แต่ไม่ว่าจะขยับหรือ
ดิ้นรอนอย่างไรก็ไร้ประโยชน์

บรรดาญาติที่เฝ้ารอเวลาอยู่แล้วพุ่งเข้าหาโจยักฮยอนพร้อม ๆ กัน ทั้ง
อ้าปากกว้าง กลิ้งกลอกลูกตา เล็งบอภัยวาทชนชวนหลุก และผิวหน้าขะแยง
แทบอาเจียน ทั้งหมดล้วนโถมกระหน้าเข้าใส่ตั้งพายุลูกใหญ่

“จบแล้วหรือ”

ชอบกยูนที่เฝ้าเวลาด้วยการเตี๊วซพีซตามหมอมีจางที่เพิ่งเดินออกมา
จากตัวบ้าน หมอมีจางผงกศีรษะตอบ สีหน้าดูเข้มขึ้นยิ่งกว่าตอนเข้าไปเสียอีก

“จบแล้วละ”

“เหลือแค่รายงานแล้วสิ”

“เจ้าจัดการได้เลย”

“แล้วจะอย่างไรกับศพเล่า”

“ข้าจัดการเอง”

หมอมีจางตบหัวของที่วางไว้บนพื้นพร้อมส่ายยิ้ม

ศพของโจยักฮยอนอยู่ในสภาพหือฮาฮาแยกร่าง¹ หมอมีจางฮัมเพลง
ตลอดการทำงาน การที่ผู้ฆ่าของมนตรีดำชั่วร้ายอย่างเขาได้ใช้วิชาของตน
แก้แค้นโจยักฮยอนผู้ชั่วช้าสามัญ ถือเป็นการแก้พิษด้วยพิษก็ว่าได้

หลังจากเผาร่างนั้นนานจนกลายเป็นผงธุลีก็นำมาบรรจุในโถที่เตรียมไว้
แล้วเขย่าให้ผสมรวมกัน สิ่งที่ผสมรวมอยู่ในนั้นคือเถ้ากระดูกของคังจินซา
และคิมอึชาน ก่อนจะนำไปฝังยอตเขา ชอบกยูนเอ่ยเสนอความช่วยเหลือ
ทว่าหมอมีจางส่ายหน้าตอบ

ระหว่างทางขึ้นไป เขาพักเหนื่อยไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แต่ถึงแม้ร่างกาย
จะหนักอึ้ง จิตใจกลับเบาสบาย ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มจนตะคริวแทบกิน

ระหว่างหยุดพักครั้งสุดท้าย เนื้อแห้งและน้ำที่พกมาเป็นสเปียงก็หมด
ลง เขาหิวกระป๋องสามกระป๋องที่เบาลงไปจนถึงยอตเขา ในที่สุดเขาก็ได้สูดหายใจ
เต็มปอดเสียที

¹ การประหารในยุคสมัยของจีนซีฮองเต้ โดยจะมัดแขนและขาของนักโทษไว้กับม้าแต่ละตัว แล้ว
ให้ม้าวิ่งไปคนละทางเพื่อแยกร่างของนักโทษออกจากกันเป็นห้าท่อน

หมอผีจางวางโถที่หิ้วมาด้วยอย่างทะนุถนอม สอดมือเข้าไปกำ
 ถั่วกระดุกไว้เต็มกำมือแล้วโปรยไปในอากาศ ทันใดนั้น เหล่าดวงวิญญาณ
 ของสัตว์ประหลาดในสำนักบวงสรวงที่ตายอย่างไม่เป็นธรรมด้วยฝีมือของ
 โจ้ยักฮยอนต่างหลั่งไหลกันเข้ามา

“ข้าขอสังเวแด่พวกเจ้า!”

หมอผีจางมีสีหน้าหม่นหมองขณะตะโกนด้วยเสียงแหบพร่า

“กินให้อิ่มท้องเสีย!”

บรรดาสัตว์ประหลาดที่ตาหน้าเข้ามาจับโจ้ยักฮยอนฉีกทิ้งและกลืนกิน
 ลงไป ตอนนั้นเขาตายแล้วก็จริง แต่ยังไม่ได้อิ่มมน้ำไปสู่ปรโลก จึงต้อง
 เร่ร่อนหิวโหยตลอดไป ไม่ว่าไปที่ใดก็จะมีวิญญาณตนใดต้อนรับ คิดจะ
 ไปอยู่ที่ใดก็ต้องถูกเจ้าที่เหยียบย่ำ หมอผีจางใช้ชีวิตมายาวนานก็เพื่อรอคอย
 ช่วงเวลานี้

หมอผีจางโปรยถั่วกระดุกอยู่หลายครั้งจนกระทั่งโถว่างเปล่า แล้ว
 จึงทุบโถนั้นให้แตก ก่อนจะลงจากเขาตัวเปล่า

หมอผีจางลงจากเขาไปแล้ว ทว่าไม่มีใครพบเห็นเขาออกมาจากภูเขา
 เลย ร่องรอยของหมอผีจางขาดหายไปที่นั้น และหลังจากนั้นก็ไม่มีใครพบเห็น
 ชายผู้นั้นอีก

วงศ์ตระกูลของหมอผีจางสิ้นสุดลง และแล้วหมอผีคนสุดท้ายก็หายตัว
 ไปเช่นนั้นเอง

หนึ่งสัปดาห์หลังหมอผีจางหายตัวไป กเยซุนกลับมาที่วังอีกครั้ง นางบอก
 ด้วยสีหน้าอ้างว้างระคนเศร้าหมองว่าเจ้าจิ้งจอกน้อยมีคุณสมบัติพอจะเป็น
 สัตว์วิเศษ จึงต้องเข้าออกป่าบ่อย ๆ

ถึงกระนั้นเด็กสาวก็กลับมาเป็นปกติได้ในเวลาไม่นาน นางมักข้าม
 กำแพงวังออกไปพร้อมจิ้งจอกน้อยอย่างที่บอก และทุกครั้งนางจะกลับมา
 พร้อมของขวัญสำหรับอีดั้ง บางวันเป็นลูกสน บางวันเป็นกระรอก บางวันเป็น
 ชีรุติอก² ที่เต็มไปด้วยผงถั่ว...

“ไอ้โฮ...”

เสียงอุทานดังขึ้นทันทีที่เปิดหน้าต่างออก โลกทั้งใบกำลังเปล่งประกายไปด้วยสีขาวยโพลน เมื่อคืนมีหิมะโปรยปรายลงมาดูจั่วห่มสีขาวปกคลุมไปทั่วทุกพื้นที่ก่อนจะหยุดลง น่าเสียดายที่เขาไม่รู้เรื่องนั้น

มยองฮาห่อไหล่เนื่องจากสายลมพัดโชยเข้ามา ทันใดนั้นความอบอุ่นจากด้านหลังที่มาพร้อมท่อนแขนยาวก็โอบกอดร่างของเขาไว้ ร่างกายท่อนบนเปลี่ยนเปล่งราวกับไม่รู้สึกรหนาวของชาฮวอนมีรอยเลิปรากฎให้เห็นบนผิวหนังประปราย

“แต่ตัวเขื่อนี้ไม่หนาวหรือ...”

ชาฮวอนถามด้วยน้ำเสียงสละสลิมสละสลีเพราะยังไม่ตื่นดี อุณหภูมิร่างกายของเขาสูงกว่าปกติด้วยความที่เพิ่งตื่น จึงยืนแก้มไปบดเบียดกับแก้มอีกคน มยองฮาสวมแค่เสื้อขอกีร์ที่ชาฮวอนควรเป็นคนสวม แม้ตอนนี้จะไม่จำเป็นต้องปิดบังหน้าท้องด้วยเสื้อผ้าโคร่งๆ อีก แต่ทั้งสองคนคล้ายติดนิสัยเช่นนั้นไปแล้ว

“ฝ่าบาทคงจะหนาว กระหม่อมปิดประตูแล้วกันพะย่ะค่ะ”

“อืม ไม่เป็นไรหรอก สวยดี แล้วนี่ก็เป็นทิวทัศน์ที่ภรรยาของข้าชอบมาดูด้วยกันอีกหน่อยเถิด”

ชาฮวอนเอี้ยวตัวไปด้านหลังเพื่อดึงผ้าห่ม เจ้าผ้าห่มน่าสงสารที่เมื่อวานยังถูกขยำยู่ยี่และสะบัดทิ้งอย่างไม่ไยดี บัดนี้ถูกนำมาคลุมร่างของคนทั้งสองขณะทอดสายตามองทิวทัศน์ด้านนอก

“คงงามนัก...เหมือนตำหนักยอนกยองเลยพะย่ะค่ะ”

สวนหลังตำหนักยอนฮีดูราวกับยกตำหนักยอนกยองมาไว้ที่นี่ ยิ่งยามหิมะตก ความแตกต่างเล็กๆ น้อยๆ ยิ่งถูกบดบังจนทำให้ดูเป็นเช่นนั้นมากขึ้น

ชาฮวอนนึกถึงเรื่องเก่าๆ ตอนลากมยองฮาที่กำลังกวาดหิมะโดยไร้

² ขนมหั้วที่ทำจากแป้งข้าวเหนียวผสมถั่วแดง คนเกาหลีเชื่อว่าถั่วแดงมีพลังขับไล่สิ่งชั่วร้าย จึงเป็นขนมที่นำมาใช้ในพิธีทางศาสนาหรือแจกจ่ายในงานมงคลเพื่อเสริมโชค

เครื่องป้องกันความหนาวไปสวมถุงเท้าพอสอนให้ ตอนนั้นมยองฮาก็มองออกไปนอกหน้าต่างแล้วอุทานออกมาเช่นนั้น ดูเหมือนว่ามยองฮาจะเข้ามานั่งอยู่ในใจของซาฮวอนตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว

ความทรงจำในอดีตที่ผุดขึ้นในสมองสร้างความรู้สึกลึบๆ ในอกจนซาฮวอนต้องกระชับอ้อมแขนให้แน่นขึ้น ภายนอกเป็นฤดูหนาว ทว่าความรักกำลังบานอยู่ในใจดุดุดูไปไม่ผลิ เช่นนั้นมิหรือที่เขาจะอดทนไม่แสดงความรักอันท่วมท้นนี้ออกมาได้

โอซังกุงอมยิ้มน้อยๆ กับเสียงหัวเราะที่ได้ยินจากนอกประตู ต่อให้มยองฮาไม่เห็นก็รับรู้ได้ว่าซาฮวอนกำลังจูบไปทั่วตัวพลางจิกจิ้มมยองฮา หากยามเช้าเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าเมื่อใดนางก็ยินดียิ้มรับเสมอ

โอซังกุงส่งเสียงถามตามหน้าที่ ด้วยเชื่อมั่นอย่างมีความหวังว่าทุกๆ วันจะได้พบยามเช้าอันแสนสุขเช่นนี้

“ฝ่าบาท ตื่นบรรทมแล้วหรือเพคะ”

ทารกที่เกิดมาตัวเล็กจิ๋ว ยิ่งนับวันยิ่งเติบโตจนมีรูปร่างไล่เลี่ยกับเด็กคนอื่น ๆ

หลังจากครั้งแรกที่มยองฮาได้พบอีกครั้ง เขาก็รู้สึกลำบากใจที่จะมองเด็กคนนี้ จนแทบจะหลบหน้าเสียด้วยซ้ำ

ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อครั้งอีคังเพิ่งคลอด ร่างกายยังเล็กมาก ยามเห็นร่างกายเล็กๆ ของทารก ทำให้มยองฮานึกถึงสุราที่เคยดื่มกินและควันทที่เคยสูดดมเข้าไป พานให้รู้สึกผิดว่าเป็นความผิดของตนเอง ด้วยเหตุต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้มยองฮาเพิ่งจะมองอีคังได้เต็มๆ ตาเมื่อไม่นานมานี้เอง

มยองฮาเหลือบสายตามอง ทารกอีคังกำลังนอนอยู่ข้างซาฮวอนพลางโบกมือไปมาในอากาศเหมือนกำลังจับผีเสื้อที่ผู้ใหญ่มองไม่เห็น

น่าแปลกใจที่ซาฮวอนเลี้ยงเด็กได้คล่องแคล่วนัก แม้จะเป็นครั้งแรกของเจ้าตัวก็ตาม ถ้าไม่ได้ไปร่ำเรียนมาจากที่ใด ก็คงเป็นความสามารถที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด แตกต่างจากมยองฮาผู้ทิ้งระยะห่างจากอีคังด้วยความรู้สึกสับสนในใจอย่างสิ้นเชิง

“เมื่อคืนบรรทมได้ดี มือเขาก็กว้างได้มากด้วยเพคะ”

แม้กระทั่งโอซังกงที่ดูเหมือนทั้งชีวิตไม่เคยยิ้มยังมีรอยยิ้มเต็มหน้า
ทุกครั้งที่มองอึคัง

ชาฮวอนก็ลงอุ้มทารกน้อยขึ้นมา เรียกอึคังด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล
อ่อนโยน มยองฮาขยับร่างกายไปนั่งข้างๆ เมื่อเห็นเช่นนั้นชาฮวอนจึงเอียงแขน
ให้ดู ทำเอามยองฮามีมือไม้สั่นเพราะเกรงว่าเด็กจะหล่นเอาได้

“โตขึ้นเยอะเชียวละ”

ชาฮวอนกระซิบ

ครั้งแรกที่เห็นยังเป็นแค่ทารกตัวแคะแกร็น แต่ตอนนี้เครื่องหน้า
กลับชัดเจน เส้นผมดกหนาอย่างไม่สมเป็นเด็ก ทารกน้อยที่กำลังหลับตา
ทำปากขมขมิบพลันลืมตาขึ้น เขาจ้องเบ่งไปที่มยองฮา ฝ่ายคนถูกจ้อง
ได้แต่ก้มริมฝีปากแน่น พลันนึกถึงตอนที่ได้พบของฮาคั้งครั้งแรกขึ้นมาความครั้น
ไม่นานหลังจากนั้นทารกน้อยก็เริ่มส่งเสียงหัวเราะเอิ๊กอ๊าก ความรู้สึก
บางอย่างก่อขึ้นในใจอย่างเงียบงัน

“ยิ้มแล้วดูเหมือนเจ้าเลย”

ชาฮวอนโน้มหน้าไปกระซิบชิดตัวคนรัก

“กระหม่อมว่าถอดแบบมาจากฝ่าบาทมากกว่า...”

คนที่เห็นเด็กน้อยอึคังล้วนบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าเหมือนชาฮวอน
กระทั่งหมอผีจางยังถึงกับบอกว่า “หากบอกว่าฝ่าบาทให้กำเนิดเด็กคนนี้อเอง
ข้าก็เชื่อ” แต่ในสายตาชาฮวอน เขาคิดว่านั่นอาจเป็นเพราะอึคังยังเล็กมาก
เด็กคนนี้ยังโตยิ่งเหมือนมยองฮาขึ้นทุกวัน โดยเฉพาะตาและริมฝีปากได้รูป
สวย เบลายิ้มก็แก้มกลมเหมือนกัน น่ารักน่าใคร่ยิ่งนัก

มยองฮายังไม่เคยกอดอึคังจริงจังเลยสักครั้งตั้งแต่พบกันครั้งแรก

แต่ก็ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน เพราะเพิ่งผ่านไปเดือนเดียวเท่านั้น
ชาฮวอนรู้ว่ามยองฮาไม่ได้เกลียดอึคัง แค่ง่วงมากเกินไป นั่นเพราะมยองฮา
ไม่รู้ว่าพ่อแม่คืออะไร ไม่รู้ว่าควรทำตัวอย่างไร ทุกอย่างจึงดูแปลกใหม่และ
ยากลำบากไปหมด

“ลองจับเขาดูสิ”

“มะ...ไม่เอาพะย่ะค่ะ...”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ขนาดข้าจับ เขายังไม่บอบสลายเลย เขาแข็งแรงกว่าที่คิดนะ และถ้าเขาเหมือนข้าก็ย่อมไม่เจ็บป่วยออดๆ แอดๆ แน่นอน”

ก่อนจะถูกทำคุณไสย ชาฮวอนแทบไม่เคยเจ็บป่วยด้วยโรคเลยสักครั้ง เขาเป็นเด็กที่แม่จะหกล้มก็ฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็ว อันที่จริงมยองฮา ก็เป็นเด็กเช่นนั้นจนกระทั่งร่างกายเริ่มอ่อนแอลง ดังนั้นไม่ว่าอีกตั้งจะเหมือนใคร ระหว่างเขาทั้งสอง ก็ต้องเป็นเด็กสุขภาพแข็งแรงอย่างไม่ต้องสงสัย

มยองฮายื่นมือออกไปสลับดิ่งมือกลับอยู่หลายครั้ง

“ข้าบอกแล้วอย่างไรว่าไม่เป็นไรหรอก”

อีกตั้งกลัวจะรับรู้และคาดหวังอะไรบางอย่าง ทารกน้อยจึงจ้องมองด้วยดวงตาใสแป๋วชุ่มฉ่ำอันเป็นเอกลักษณ์ของทารก ทว่าการถูกมองด้วยสายตาเช่นนั้นทำให้มยองฮาขลาดยิ่งกว่าเดิม เขากลัวว่าตนเองจะทำให้อีกตั้งเจ็บ ถ้าไปสัมผัสถูกเข้า เพราะเขามักทำให้คนที่ตนเองรักต้องเจ็บอยู่เสมอ

“ไว้คราวหน้าแล้วกันพะย่ะค่ะ”

มยองฮาพึมพำเสียงแผ่ว แม้จะยังไม่เข้าใจอะไร แต่ดูเหมือนทารกน้อยจะแสดงสีหน้าผิดหวัง ไม่รู้เหมือนกันว่าคิดไปเองหรือเปล่า

มยองฮากำซ้อนพลางคนน้ำแกงด้วยสีหน้าเศร้าสลด ชาฮวอนทอดสายตามองอีกคน ก่อนจะโน้มหน้าลงไปหาอีกตั้งที่พยายามยื่นมือมาจับหน้าเขา ทารกน้อยส่งเสียงอ้อแอ้ไม่ได้ศัพท์พร้อมหยิกใบหน้าของชาฮวอนไปด้วย

บทพิเศษที่ 8

มยองฮาตรีตรรอบลานตำหนักยอบฮี ด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย ซ้ำๆ มีเจ้าจิ้งจอกน้อยวิ่งตามไม่ห่าง ดูจากที่มันติดเขาแจ แสดงว่าเยซุนคงจะออกไปหาหมอผีจาง

หมอผีจางบอกว่าอีกไม่นานเขาจะไปจากวัง ถึงกับสาปด้วยว่าจะจากไปโดยไม่หวนกลับมาให้เห็นอีก บางทีเยซุนอาจเป็นกังวลกับเรื่องนั้นอยู่ไม่น้อย

แม้ชาฮวอนจะขอร้องว่าอย่าเดินเล่นนานเกินไปเพราะอากาศหนาวเย็น แต่มยองฮาก็มักจะปล่อยเวลาให้ล่วงเลยจากที่ตกลงกันไว้อยู่เรื่อย แน่หนอนว่าวันนี้ก็เช่นกัน เขายืนเหม่อมองสระบัวว่างเปล่า จมจ่อมอยู่ในห้วงความคิด จนเท้าเย็นเฉียบโดยไม่รู้ตัว หากเจ้าจิ้งจอกน้อยไม่ลากมยองฮากลับ เขาก็จะนั่งอยู่ตรงนั้นจนกระทั่งถูกชาฮวอนจับได้

“อืมๆ ไปแล้วๆ”

เมื่อเดินไปตามที่เจ้าจิ้งจอกน้อยใช้ปากตึงลาก จึงพบว่าบริเวณด้านนอกตำหนักยอบฮีมีนางในยืนรออยู่ นางคือสหายของซุนซอม ความสามารถด้านเครื่องเสวยยังไม่ดีพอจะเข้าไปทำงานในห้องเครื่อง ทั้งยังไม่ถึงงานถนัดเป็นพิเศษ ดังนั้นนางจึงถูกย้ายมาให้คอยปรนนิบัติรับใช้มยองฮาแทน

มยองฮาเดินไปตามทางเดินราบเรียบในพระราชวังที่ไม่มีแม้กระทั่งหินลึ้กก้อนไว้เตะระบายอารมณ์ ก่อนชะงักฝีเท้า ในหัวเกิดความคิดว่าเขา

น่าจะไปดูอีคังสักหน่อยก่อนไปหาชาฮวอน ไม่รู้ว่าคุณกล้ำพวยพุ่งออกมาจากไหน แต่คิดว่าวันนี้คงถึงเวลาแล้ว

เนื่องจากอีคังเป็นแค่พระโอรสองค์แรก ยังไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์ชายรัชทายาท ตอนนี้เขาจึงพำนักอยู่ที่ตำหนักจาอุนข้างตำหนักยอนฮี นางในเรียกมยองฮาเพราะเห็นว่าผู้เป็นนายเปลี่ยนเส้นทางกะทันหัน

“เอ่อ จะเสด็จไปไหนหรือเพคะ”

มยองฮาชี้ไปทางตำหนักจาอุนด้วยรอยยิ้มเจื่อน

“อีคัง ไม่สิ ข้าจะไปหาองค์ชายน้อยสักหน่อย...”

เป็นสรรพนามที่ชวนกระอักกระอ่วนยิ่งกว่าชื่อเสียอีก มารยาทที่ต้องปฏิบัติตามในพระราชวังมีมากมายเกินไป ทั้งซับซ้อน ทั้งยุ่งยาก ชาฮวอนบอกเขาว่าไม่จำเป็นต้องเรียนรู้ และให้ทำตามที่ต้องการได้ตามสบาย แต่ด้วยนิสัยของมยองฮา มีหรือจะทำเช่นนั้นได้ หากเป็นในตำหนักยอนฮีก็ว่าไปอย่าง ทว่าทันทีที่ข้ามผ่านประตูบานเล็ก ๆ แคบ ๆ นั้นไป ย่อมเข้าสู่โลกภายนอกที่มยองฮาไม่อาจทำตามใจตนเองได้เป็นธรรมดา

ข่าวเรื่องที่มยองฮาจะมาเยือนตำหนักจาอุนมาถึงเร็วยิ่งกว่าเจ้าตัวเสียอีก ชังกงพระพี่เลี้ยงแห่งตำหนักจาอุนรู้เรื่องเกี่ยวกับมยองฮาเพียงเล็กน้อย จึงสงสัยว่า หรือคนผู้นั้นเองที่เป็นนายแห่งตำหนักยอนฮีตามที่เขาเล่าลือกัน

ข่าวลือเรื่องที่ฝ่าบาทเก็บบุรุษมาไว้เป็นคนเคียงกายแต่เพียงผู้เดียวได้แพร่กระจายออกไปหลังการประสูติของพระโอรสองค์แรก จุดเริ่มต้นมาจากเหล่าชังกงที่ไปประจำการในหน่วยผดุงครรภ์ แน่ใจว่ามีแค่ไม่กี่คนที่เชื่อเหล่าผู้ที่เชื่อเรื่องนี้ต่างก็อ้างถึงเรื่องมงคลต่าง ๆ ในวันประสูติขององค์ชายน้อย

เพราะในความเป็นจริง ตอนที่อีคังกำเนิดก็ถือว่ามีนิมิตหมายอันดีเกิดขึ้นอยู่เช่นกัน

เมื่อคราที่ดวงจันทร์หายลับและปรากฏขึ้นอีกครั้ง หมู่เมฆห้อมล้อมเหนือบริเวณห้องทำคลอด หลังจากนั้นค่อยกระจายตัวออกไป แม้ภายในวังจะมีหมอกหนาปกคลุม ทว่าน่าแปลกที่บนถนนหนทางในฮันจูกลับไร้หมอก มีน้ำค้างที่ส่องประกายระยิบระยับจนเห็นดาว

ว่ากันว่าหลังจากองค์ชายน้อยเริ่มส่งเสียงร้องให้ได้ไม่นาน ก็มีเสียง

พื้นห้องทำคลอดแตกร้าวดังขึ้นตามมา ชังกงพระพีเลี้ยวแค้นหัวเราะเพราะไม่เชื่อเรื่องพวกนั้น ถึงแม้การนิยมนุรุษจะไม่ใช้จุดต่างพร้อยร้ายแรง แต่การจะบอกว่าบุรุษให้กำเนิดเด็กได้เป็นคนละเรื่องกัน ลูบบอกว่าเด็กถือกำเนิดมาจากไข่มุมจะฟังขึ้นกว่าไม่ใช่หรือ

นั่นเป็นเพราะตอนนั้นอึ้งย้งยังเป็นแค่ทารกตัวเล็กจืดจางไม่มีอะไรผิดปกติ แต่ถ้าได้มาเห็นการเจริญเติบโตที่รวดเร็วขึ้นทุกวันๆ ใจของนางอาจเอนเอียงไปทางชาวลือไร้มูลพวกนั้นก็ไม่ได้

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ จะเป็นผู้ชายไปได้อย่างไร นางอาจเป็นสตรีที่ไม่ชอบสวมกระโปรงรุ่มร่ามก็ได้ นี่ ขณะที่ชังกงพระพีเลี้ยวกำลังคิดสละระยะเมื่อได้ยินว่าท่านผู้นั้นจะมาที่นั่นด้วยตนเอง นางก็กระสับกระส่ายด้วยความสงสัยใคร่รู้อันหนึ่งไม่ติด

แน่นอนว่าชาวฮอนรับรู้ข่าวลือที่ว่านั้น แต่เขาไม่ได้ลงโทษชังกง ผดุงครรภ์และบรรดานางในที่ส่งต่อข่าวลือ ตราบใดที่ยังต้องอยู่ในวัง เขาย่อมซ่อนมยองฮาดตลอดไปไม่ได้ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ต้องเริ่มจากปล่อยข่าวลือออกไปก่อน เพราะการยืนยันความจริงของชาวลือนั้นแตกต่างจากการได้รับความจริงอันคาดไม่ถึงเป็นไหนๆ

มยองฮาสวมเสื้อผ้าไม่ต่างจากเดิม มีเพียงเนื้อผ้าที่เปลี่ยนไป ดังนั้นไม่ว่าใครเห็นก็รู้ได้ว่าเป็นผู้ชาย เขาเข้าไปในห้องที่อึ้งย้งกำลังนอนหลับอยู่ ชังกงพระพีเลี้ยวเงยหน้าขึ้นมอง สิ่งที่นางเห็นคือชายหนุ่มตัวเป็นๆ หาใช่สตรีที่นิยมชมชอบการสวมกางเกงไม่

“เฮือก”

เสียงสุดหายใจเฮือกใหญ่ทำให้นางในซึ่งยืนอยู่ด้านหลังมยองฮาเหลือบตามองชังกงพระพีเลี้ยวเล็กน้อย สหายของซุนซอมผู้นี้เป็นเด็กที่ย่างชังกงเลี้ยวดูพุ่มผักมาด้วยตนเอง และได้เลื่อนตำแหน่งเป็นชังกงค่อนข้างเร็ว ฝ่ายชังกงพระพีเลี้ยวไม่ชอบใจนักกับท่าทีของชังกงอายุน้อย แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เพราะทราบดีว่าตนทำผิดไปจริง ๆ มยองฮาไม่ได้ขุ่นเคืองอะไรกับเสียงนั้น กลับกันแล้วเขาดูเกรงใจนางเสียด้วยซ้ำ

ชังกงพระพีเลี้ยวไม่ใช่คนไม่รู้จักระงับเหตุ หากไม่ใช่เพราะมีไหวพริบ

คงได้แต่ขึ้นมาถึงจุดนี้ไม่ได้ นางจึงคำนับมยองฮาอย่างแหม่นซ้อยแล้วออกไป
ด้านนอกพร้อมซึ่งงุงอายุน้อยที่ส่งสายตาให้นางจากด้านหลังมาลึกลับแล้ว
ครั้นออกมานอกห้องได้จึงค่อยถอนหายใจเฮือกใหญ่

“พะ...ผู้ชายจริง ๆ หรือนี่”

“แหม ท่านก็ได้ยินข่าวลือนั้นมาแล้วสินะเจ้าคะ ช้านึกว่าข้ารู้อยู่
คนเดียวเสียอีก”

คำพูดที่คล้ายมีเจตนากระแนะกระแหว่า ‘รู้อยู่แล้ว’ ยังจะแสดง
กิริยาไม่งามเช่นนั้นอีก” ทำให้ดวงตาของซึ่งงุงพระพี่เลี้ยงโซนแสงวาวโรจน์
ไม่ใช่แค่นาง แต่คนอื่น ๆ ก็คงจะคิดว่าเรื่องนี้เป็นแค่ข่าวโคมลอยไม่ต่างกัน
นักหรอก

“ท่านก็ทราบนิสัยของเหล่าซึ่งงุงผู้ประจำที่หน่วยผดุงครรภ์ไม่ใช่หรือ
เจ้าคะ ท่านเหล่านั้นล้วนไม่พูดจาโป้ปด แล้วเหตุใดท่านจึงไม่เชื่อคำพูด
พวกนาง”

“แต่ว่า...”

“เด็กที่เกิดจากไข่มยังมีเลยแท้ ๆ”

“นั่นมันก็แค่คำพูดลอย ๆ!”

“มันคือสิ่งที่ผู้พบเห็นนำมาถ่ายทอดกันปากต่อปากต่างหากเล่า จู่ ๆ
จะแต่งเรื่องราวขึ้นมาเองได้อย่างไรเจ้าคะ ก็แค่มีเรื่องทำนองนั้นเพิ่มมาอีก
หนึ่งเรื่องเท่านั้นเอง”

ซึ่งงุงพระพี่เลี้ยงอำปากทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ก็ลึ้มเลิกไป
เพราะไม่ได้ยินเสียงใดจากด้านในห้องเลย ปกติเวลาเห็นลูกตนเอง คนเรา
ก็ต้องส่งเสียงดีใจบ้าง แต่นี่กลับไม่มี ไม่ได้ยินเสียงหัวเราะใดๆ ไม่ว่าจะ
จากผู้ใหญ่หรือทารก

ภายในห้อง มยองฮากำลังนั่งคุกเข่าจ้องมองอีคังโดยพยายามทำให้ดีสู่สื่อ
ทั้งที่เคยอาศัยอยู่ในร่างกายเดียวกันมาก่อน แต่กลับรู้สึกไม่คุ้นเคย แตกต่าง
จากชองฮาโดยสิ้นเชิง

มยองฮาใช้ฝ่ามือค้ำยันพื้นพลงก้มลงมองนิ้วเล็ก ๆ เล็บมีน้อย ๆ นั้น

ช่างดูบอบบาง ที่เขากันว่าเล็บของเด็กฝึกขาดได้เหมือนกระดาดูท่าจะเป็นเรื่องจริง ข้อมือและคอไม่แบ่งแยกชัดเจน ร่างกายจึงดูราวกับป็นชิ้นจากดินเหนียวขนาดใหญ่ทั้งตัวเป็นเนื้อเดียวกัน ทั้งน่าอัศจรรย์และน่ากลัวในคราวเดียว

มยองฮากัดและเลียริมฝีปากอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง ก่อนเรียกชื่อเด็กน้อยด้วยเสียงที่แผ่วเบามาก ๆ

“อีคังอา...”

เขาจะรู้ชื่อตนเองใหม่นะ มยองฮากัดริมฝีปากอีกครั้ง

“อีคัง...อีคัง”

ไม่เหมือนตัวเขาที่ไม่มีนามสกุล เด็กคนนี้มีทั้งนามสกุลและความหมายของชื่อ ซาฮวอนตั้งชื่อมาจากทิวทัศน์ที่เขาได้พบมยองฮาในฝัน โดยเลือกใช้ตัวอักษรที่ไม่ค่อยมีผู้ใดใช้ เพื่อสื่อถึงต้นไม้สูงตระหง่านและท้องฟ้าที่มีดวงดาราพร่างพราว ซาฮวอนบอกว่าเขารู้สึกเหมือนอีคังอยู่ด้วยกันกับพวกเขา มาตั้งแต่ที่นั่นแล้ว ซึ่งมยองฮาก็คิดเห็นตรงกัน

มยองฮาคลานเขาเข้าไปใกล้ขึ้นอีกเล็กน้อย อยากลองจุ่มแก้มที่ดูน่าจะอุ่นและนุ่มนิ่มดูสักครั้ง ขอแค่ครั้งเดียว...

มยองฮาทำตามใจนึกอย่างระมัดระวัง มันนุ่มนวลและอบอุ่น ใบน้าเครื่องเครียดจึงเริ่มผ่อนคลายลงโดยไม่รู้ตัว

พอจิบแล้วก็อยากจิบอีก คราวนี้เมื่อจุ่มปลายจมูกมน ทารกน้อยพลันทำหน้ายุ่น มยองฮาริบซึกมือออกด้วยเกรงว่าเด็กจะเจ็บ ทว่าหลังจากนั้นทารกน้อยกลับโบกมือไปมา และพยายามจะเอาเท้าเข้าปาก มยองฮาจึงรีบจับเท้าไว้ด้วยอารามตกใจ ฝ่ายอีคังที่ยังไม่รู้ว่าการอมเท้าคืออะไรบีนปากน้อย ๆ เมื่อถูกห้ามไม่ให้ทำเช่นนั้น มยองฮาลองเอานิ้วจุ่มปากที่ยื่นออกมา โดยไม่รู้ว่าเด็กกำลังเบะปากเตรียมจะร้องไห้

การถูกล้มผัสส่วนต่าง ๆ ย่อมเป็นอะไรที่น่ารำคาญ แต่ไม่รู้ว่าป็นเพราะเด็กน้อยมีความอดทนสูงหรือใจกว้างกันแน่ จนแล้วจนรอดจึงไม่ร้องให้ออกมาเสียที มยองฮาไม่รู้เลยว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้ว ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าซังกงพระพี่เลี้ยงเลิกสนใจเรื่องที่มยองฮาเป็นผู้ชายแล้ว และเอาแต่หงุดหงิด

งุ่นง่านอยู่ด้านนอกเท่านั้น

นิ้วของมยองฮาถูกมือเล็กๆ ของอีคังกำเอาไว้ มือน้อยๆ ของทารกที่แทบกำนิ้วก้อยของเขาไม่รอบท่าเอาหัวใจพองฟูด้วยความตื่นเต้น

“ได้ยินว่าเธออยู่ที่นี่”

แว่วเสียงชาฮวอนดังขึ้นจากข้างนอก มยองฮาเพิ่งจะได้สติกลับคืนมา เขาหันหลังพยายามจะลุกขึ้นยืน ทว่าอีคังออกแรงบีบที่นิ้วมากกว่าเดิม

“อา...”

จะชักออกก็ไม่ใช่เรื่องยาก แต่มยองฮาไม่อยากทำเช่นนั้น เขาอยู่ในท่านี้จนนานจนใจไม่รู้ว่าเขาเป็นเหน็บชาเสียแล้ว จึงได้แต่ขยับก้นยงโย่งหยกอยู่เช่นนั้น

ชาฮวอนเป็นฝ่ายเคลื่อนไหวก่อน ร่างสูงใหญ่ตรงมายังจุดที่มยองฮาอยู่ และเปิดประตูออกด้วยตนเอง แน่หนอว่าระหว่างชาฮวอนกับมยองฮาไม่จำเป็นต้องมีการแจ้งว่าใครมาและต้องรออีกฝ่ายจนรับเสียก่อน

“ฝ่าบาท”

ชาฮวอนกลืนคำกับใบหน้าที่มองมาด้วยอารมณ์สับสน ตกใจ ระคน ร้องขอให้ช่วย เขาแสร้งทำเป็นไม่เห็นสายตาเจ้าวอนนั้นแล้วทรุดนั่งลงข้างๆ อาภักปิริยาต่างๆ เป็นไปด้วยความเชื่องช้า

“ฝ่าบาท...”

สุดท้ายทางเสียงของมยองฮาก็ลากยาวขึ้น ชาฮวอนประคองแก้มคนข้างกายมารับจูบแล้วหันไปทักทายอีคัง

“หลับสบายดีหรือไม่”

ชาฮวอนปฏิบัติต่ออีคังโดยเว้นระยะห่างไว้ เขามักใช้คำพูดทั่วๆ ไป เจกเช่นสามัญชนกับมยองฮา แต่ไม่ใช่กับอีคัง

มยองฮากำลังนึกกังวลว่า ขึ้นเป็นเช่นนี้ทารกน้อยต้องไม่ยอมปล่อยนิ้วของเขาง่ายๆ แน่

“เขาไม่ยอมปล่อยนิ้วกระหม่อมพะย่ะค่ะ”

คำขอความช่วยเหลือถูกเอ่ยด้วยเสียงกระซิบ แม้เด็กน้อยจะไม่ได้นอนหลับอยู่ก็ตาม ชาฮวอนแสร้งทำเป็นตื่นตระหนกพร้อมกับตอบว่า

“งั้นหรือ

“ทำอะไรดีเล่า เช่นนี้ข้าก็พามยองฮาของข้าออกไปไม่ได้นะสิ”

“แล้วเขาก็ตัวเล็กมากด้วยพะยะค่ะ”

“ทหารก็ตัวเล็กเช่นนี้แหละ”

ชาฮวอนอุ้มร่างน้อย ๆ ขึ้นมาแนบอก อีดังพลันปล่อยนิ้วมยองฮาออกอย่างง่ายดาย ผิดกับที่กังวลโดยสิ้นเชิง

เมื่อสักครู่นี้เขายังอยากให้ทหารน้อยปละย่นิ้ว แต่พอเอาเข้าจริงกลับรู้สึกวุ่นวายอย่างไม่อาจบรรยาย มยองฮาบีบนิ้วของตนเพื่อสลัดความรู้สึกนั้นออกไป

“ลองอุ้มเขาดูไหม”

ไม่รู้ว่าเหตุใดพวกเขาจึงต้องลดเสียงลงเมื่อมีทหารน้อยอยู่ใกล้ ๆ การสนทนาด้วยน้ำเสียงกระซิบกระซาบยังคงดำเนินต่อไปอย่างระมัดระวัง

“กระ...กระหม่อมหรือ”

“เดี๋ยวข้าช่วยตัวเอง ลองอุ้มดูสักครั้งเถิด”

Fever 4

열병

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

열병

FEVER

Copyright © Sojogeum, 2022

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Daewon C.I. Inc., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with Daewon C.I. Inc. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7873-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิวิธกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ชมขวัญ ทั้งสุบุตร
บรรณาธิการต้นฉบับ กอบพร ธีรเจริญสกุล • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น
ศิลปกรรมปก ญาณิกา อยู่ยั้ง • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว, รจนา เทียนแดง

ในที่สุดของฮาก็กลับสู่อ้อมอกของชาฮวอน
ชีวิตใหม่ของทั้งคู่และเพยานรักตัวน้อยกำลังจะเริ่มขึ้น
ต่อจากนี้คือเรื่องราวผลพวงจากอาถรรพ์
ที่เปิดประตูสู่เรื่องลึกลับรูปแบบใหม่
และเปลี่ยนชีวิตของทั้งสองไปตลอดกาล
พร้อมแผนการของชาฮวอน
ที่จะปูทางให้ลูกน้อยสืบทอดบัลลังก์
และให้ราชสำนักยอมรับมของฮา
เป็นคู่ครองของเขาแต่เพียงผู้เดียว

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7813-9

9 786161 878139

20+

Humiliation, Emotional Abuse,
Torture, Violence, etc.